

Paříž

Tak se pěkně posad'te, štěňata, já vám teď budu všechno vyprávět pěkně popořádku, kde všude jsem byl a co jsem za svůj dlouhý život zažil a viděl. Můj páníček je totiž zcestovalý a sečtělý a víte, co se říká, jaký pán, takový pes. Ale nebudu předbíhat a pustím se do toho hezky od začátku. Když jsem byl ještě malý jako vy, tak jsem vyrůstal v Horoměřicích v Praze-Západ. No a žil jsem si pěkně, dobře si jedl, hodně běhal, rostl a sílil. Na zahradě jsem měl svoji vlastní boudu a byl tam velký dům, ve kterém bydlela celá moje lidská smečka, můj páníček a jeho rodiče a sestry a jejich manželé a jejich děti. A taky jsem tam měl kamaráda, Rastyho od sousedů, a s Rastym jsme si hráli a rvali se a rostli spolu a vůbec nevadilo, že to prý byl nějaký ušlechtilý pes, zatímco já jsem spíš taková pouliční směsice. Ale nebyl jsem žádný uličník, já měl od páníčka vychování. Rodokmeny řeší jenom lidi, nám psům je to jedno, buď se s druhým sčuchnem, nebo ne. A s Rastym jsme se hned sčuchli a pořád jsme chtěli být spolu, i když

jsme se taky hodně špičkovali, protože jsme ještě měli špičaté štěněcí zuby. Takže to naše hraní a rvaní občas dost zabořelo. A páníček jednoho dne přivezl velkýho železnýho brouka, kterýho vyrobili v dílně pana Mercedesa, kde se tihle medvědi vyrábějí. Možná proto mu páníček říkal Medvěd, ačkoli to zvíře vůbec nevypadalo jako šelma psovitá. Jako medvěd teda ale strašlivě řval a běhal taky jako medvědi, protože mu dlouho trvalo, než nabral rychlost, ale jak se jednou rozběhl, už ho nic nemohlo zastavit. A páníček toho Medvěda pořád nějak opečovával a vylepšoval a seřizoval. Medvěd měl šoupací dveře a za nima obří břicho a páníček v tom břichu zařídil celý pokojíček, se stolkem a židlemi a s postelí a samozřejmě taky s pelíškem pro mě. A občas jsme do toho Medvěda nasedli a jeli jsme ho vyvenčit, třeba někam do obchodu nebo na výlet. No a jednou, to bylo na začátku léta, páníček zase řekl hop a já jsem skočil do Medvěda a frrr, jelo se! A nejelo se ani do obchodu, ani jen tak na výlet, protože páníček mi dveře

vůbec neotevíral a jenom jsme se hnali pořád tím směrem, kam večer chodí spát slunce. A když se mi konečně ty šoupací dveře otevřely, tak jenom nakrátko, rychle nakrmit Medvěda, vyčůrat a honem zase dál. A najednou už tu byla noc, a tak jsme nechali to zvíře odpočinout, z čumáku se mu kouřilo, jak dlouho běžel, a bylo mu z toho teplo. A první noc, na tu nezapomenu, protože to bylo někde v lese, jeden by řekl, že to mohl být třeba Český les někde u Tachova, jenomže pak ráno šli kolem nějací páníčkové a vedli si s sebou svoje ušlechtilé pejsky, nejspíš ovčáky, a jak zdravím, oni cosi zavrčí, nebyla v tom ani radost, ani zlost, ale nerozumím tomu ani za mák, ba ani za kostičku, a tehdy vidím, že ti ovčáci nejsou jen tak nějací ovčáci, ale že to jsou určitě němečtí ovčáci a že tohle nebude Český les, ale Oberpfälzer Wald a že jsem udělal velikou chybu, když jsem si tehdy tak moc hrál s Rastym, místo abych se učil cizím jazykům.

A tak jsme se v břiše toho Medvěda hnali přes hory a doly a pořád za tím pelechem, kam chodí spát sluníčko. A pak psi přestali vrčet německy a začali ráčkovat po francouzsku a všelijak se přitom vrtět a to jsme byli ve Štrasburku a já chtěl chytit jednu drzou krysu, co se mi posmívala, a hop za ní do řeky, jenomže to nebyla žádná řeka, ale obrovský kanál a já smrděl, že se ke mně

páníček ani neznal. A to už jsem věděl, že jsme strašlivě daleko od těch mých Horoměřic a že to ještě nemá skončit, protože ráno v tom Štrasburku, kde chodí i psi v saku a kravatě, tak ráno po tom, co jsme si dali čerstvý croissant, jsme zase jeli dál. A to já už tušil, že když nestačilo dojet k té ohromné řece Rýn a přejet do města za mostem, tak že tenhle výlet je cestou až na konec světa. A ten večer jsem musel zaplakat, když jsem si vzpomněl na Horoměřice a na nejlepšího kamaráda Rastyho, na celou tu lidskou smečku, co tam se mnou žila, a na děti, které jsem pořád hlídal a nechal se od nich tahat za uši i za ocas, protože takové děti to nemyslí zle, jenom je ještě nebolí, když dělají druhým bolest.

A další den po té noci, kdy mi bylo tak smutno ze všech těch vzpomínek, se nejelo ani půl dne, když se Medvěd

zastavil a páníček mi otevřel dveře. A těma dveřma ke mně vlítnul vzduch plný vůní a pachů a k uším takový městský šramot, jaký jsem ještě v životě neslyšel, dokonce ani v Praze na Václaváku. A šli jsme se s páníčkem trochu vyvenčit a ten hluk a pach byl všude a vůbec všeho bylo moc, všude spousta aut a motorek a z nich se čoudilo, až jsem se hned zakuckal. A protože páníček se nikdy nenechal vodit na vodítku, ani tady v tom monstózním městě, tak jsem na něj musel dávat hodně pozor, aby se mi neztratil. To by tak scházelo, víte, kolik by mi dalo práce ho tady najít? To chytnete stopu, a hned ji zase ztratíte, protože chytnete další stopu, kterou ale taky hned ztratíte, protože tam bude další stopa. Těch stop, co tady najednou bylo, jedna na druhé, no prostě obří město! A takové město je na světě jenom jedno a já už dneska vím, kam jsme to tehdy dojeli, jediné tam mohlo být tolik lidí a vůní a hluku. Už taky víte, štěňata? Tak já vám to povím. To město se jmenuje Paříž! Paříž, štěňata. Co vy víte o Paříži! Nejslavnější psi žili v Paříži, na Montmartru, všichni slavní psi. No, jenom si teď nemůžu honem vzpomenout, jak se všichni jmenovali. A ta vůně všech dobrot světa! Stačí se trochu projít po ulici, pročmukat lidem pod nohama, když sedí u stolečků na terase restaurace, protože v Paříži se všude jí, nebo prošmejdit kolem odpadků a tu najdete kus humra, ústřici, voňavý sýr z Normandie, co se prodává už pěkně zkažený, asi aby lidi nemuseli čekat, až se jim zkazí doma, nebo alespoň luxusní kostičku.

A já měl z těch všech vůní všech dobrot světa pořád strašný hlad a jednou jsme se v té Paříži procházeli takhle po chodníku a vedle mě šel nějaký cizí pán a nesl

si čerstvý jehněčí kebab ze skvělého masíčka zabaleného v arabském chlebu a ochuceného výtečným kořením, jaké koupíte jenom v Paříži na trhu, anebo možná taky ještě někde v Libanonu, a on si ho nesl v takové blbě výšce, zrovna kde mám čumák, a různě s ním mával. To se ví, že dobře vychovaný pes nesmí brát lidem jídlo z ruky. A já jsem samozřejmě byl docela dobře vychovaný pes, ale přísahám, že jsem mu ten kebab vůbec nesebral, jenom jsem šel hodně blízko toho pána a trochu jsem otevřel tlamu, abych se pořádně nadechnul, a on, jak s tím kebabem mával, tak mi s ním mávnul přímo do huby a ona se mi tam ta dobrota úplně zasekla mezi zubama a nešla pustit, tak jsem ji musel rychle rozžvýkat a zblajznout i s alobalem. Byla z toho tehdy mela, štěňata, ale řekněte sama, měl si ten kebab držet pevnějc, když s ním tak mával! Dostal jsem od páníčka pěkně do kožichu, ale co mohl dělat, masíčko už jsem měl v bezpečí v bříšku.

A to je ta velkolepá Paříž. Jenomže jak jsme tam bydleli! Sice ve čtvrti velkých básníků, ale v jakém malém bytečku! A to se mi hodně stýskalo po velkém domě a zahrádce v Horoměřicích. V Paříži jsem musel bydlet na malinkém balkoně, ze kterého byl sice skvělý výhled na uličky Montmartru, ale byl jsem tam jako pták v kleci, nebo spíš jako pes v kotci, jenomže z kotce většinou psi nemají právě ten ptačí výhled. A na podlaze toho balkonu byl trávník, ne takový krásný jako v Horoměřicích na zahrádce, ale nějaký podivný, bez vůně a svěžesti. Říkali, že je umělý, a já nevím, co je to za trávník, když je umělý. A mně tehdy, kdoví co je to tak najednou popadlo, začaly

ohromně padat chlupy a za chvíli ten umělý trávník vypadal trochu jako já, kdyby mě nažehlili do roviny. Docela to tomu umělému trávníku slušelo, jenomže páníček to asi nějak neoceníl a spíš se zlobil, že ty chlupy musí z trávníku kartáčovat. Ale copak za to pes může, že mu občas padají chlupy? No řekněte sama, štěňata!

A tady v tom bytě na Montmartru jsem konečně poznal svoji paničku, za kterou se jelo takový kus cesty. A panička na mě mluvila pořád francouzsky, abych se to rychle naučil, a já se opravdu snažil, protože jsem hnedka tušil, že se mi to bude ještě hodit. A tak se, štěňata, taky učte jazyky, protože to se vždycky hodí, umět nějaký ten cizí jazyk. Jak se říká, kolik jazyků umíš, tolikrát jsi psem!

A pak si vzpomínám, jak jednou páníček vzal na procházku bicykl a já způsobně a pyšně běžel vedle něj, jako jsme to dělávali v Horoměřicích a taky v Praze, a lidi i psi se za námi otáčeli, jak umím v tom blázinci, uprostřed vrčení motorů a jakotu klaksonů, běhat pěkně bez vodítka vedle páníčkova kola. A tak jsem celé Paříži, od Sacré-Cœur až po Eiffelovku, vytřel zrak, to mi můžete věřit. Čtyři patníky, jaké svět neviděl, a z nich trčí k nebi ohromná věž. Proběhl jsem se pod tou věží, zvedl levou zadní packu a všechny čtyři patníky do všech čtyř světových stran jsem si označkoval, abych se už nikde ve světě nemohl ztratit.

Ale po nějaké době jsem měl toho života ve městě docela plné zuby. Paříž Nepaříž, chtělo se mi na výlet do přírody. A pak jsme jednoho dne šli na procházku přes pár rohů, které jsem měl už označované, a já měl pořád větší a větší radost, protože jsme po dlouhatánské

době šli k našemu Medvědovi a já do něj s chutí naskočil. A jelo se! Konečně se zase jelo. Sice dost pomalu, ale zato dlouho. Tak dlouho, že to už nemohlo být jen do obchodu. A páníček s paničkou hodně nadávali, ale ne na mě, tak ať si klidně nadávají a ničí duševní zdraví, jak je jim libo. No, něco je asi žralo, rozhlíželi se do všech stran, jako by venku něco větřili, ale nemohli to ještě vidět, a Medvěd řval a houkal a funěl a kouřilo se mu z čumáku. Já byl ale daleko, protože jsem se zasníl: až zastavíme, otevřou mi ty šoupací dveře a zavoní les. Ne, to nezavoní les. Bude šplouchat jezero ozářené sluncem. Anebo ještě líp!

Otevřou se mi dveře a za nimi bude šplouchat modravé jezero a zavoní les. Takhle jsem si snil, protože jsme jeli ještě dlouho, tak dlouho, že už jsem vyměnil jezero za moře, o kterém se mezi psy tolik povídá, ale žádný ho ještě nikdy neviděl. A pak ta chvíle přišla! Medvěd zastavil a přestal vrčet, dveře klaply a se skřípěním se otevřely. Zavětril jsem... a uviděl... uviděl jsem tu naši pařížskou ulici a dům s naším bytem a s chlupatým balkonem! Žádný les, žádné jezero, a už vůbec ne moře! Tehdy jsem ještě nevěděl, že páníček jen hledal v pařížských zácpách pro našeho Medvěda místečko hned u domu, protože se připravovalo další velké stěhování. Ale o tom až někdy příště, štěňata. Už jsem z toho vyprávění celý unavený. A to vy už musíte být určitě taky, tak honem do hajan.

